

2. ГРЕШКАТА НА ВАЛААМ

Препоръчваме ви да прочетете (Числа 22,23,24,25,31)

На пръв поглед може да изглежда, че историята на Валаам, гадателя, записана в Числа 22-25 не е уместна (приложима) за съвременните християни. Обаче авторите на Новия завет споменават Валаам в три отделни пасажа - винаги с нотка на предупреждение. Следователно е ясно, че неговата история съдържа важен урок за християните.

Валаам е странна и заинтригуваща личност-смайваща комбинация от свръхестествени духовни дарби и корумпиран характер. От значение е, че виждаме все повече и повече служения в днешната църква с подобна комбинация на духовни дарби и корумпиран характер.

Историята на Валаам започва с разполагането на Израел на стан на Ханаанската граница. Тяхното присъствие уплаши Валак, царят на Моав, чиято територия граничеше със стана на Израилтяните. Очевидно той гледал на Израилтяните като на заплаха за неговото царство, въпреки че те не бяха направили нищо, което да оправдае неговия страх.

Чувствайки се неспособен да се срещне с Израел в битка, Валак реши да използва духовни оръжия срещу тях. Той изпрати няколко от своите първенци - с възнаграждение за врачуването в ръце-да повикат Валаам да дойде и да прокълне Израел. Като гадател Валаам имал репутация на произнасящ благословения или проклетия със сигурен резултат за добро или зло.

Валаам идваше от Фатур в Месопотамия. Той не беше израилтянин. И все пак той имаше директно лично познание за единния истинен Бог. Когато Валак го помоли да прокълне Израел, той отговори: ...аз не мога да престъпя думата на Господа моя Бог.... Английската форма ГОСПОДА е приетия превод на еврейското свещено име на Бога, интерпретирано като Йехова или Йахве. Валаам познаваше Бога с Неговото свещено име и Го наричаше моя Бог.

Когато пратениците на Валак пристигнаха, Бог каза на Валаам да не отива с тях и да не прокълнава Израел (Числа 22:12).

Отговорът на Валак беше, че изпрати по-голям брой и по-почтени първенцис обещанието за по-голяма награда. Този път Господ даде разрешение на Валаамда отиде но при едно условие: "Ако дойдат човеците да те повикат (Числа 22:20 букв. превод).

Няма никакъв запис обаче, че човеците са дошли пак да повикат Валаам. И все пак той отиде и с непокорството си предизвика гнева на Бога, който му се съпротиви на пътя и едва не го уби. Най-накрая обаче Господ го пусна да върви, но постави условие: Само словото, което ти кажа, него да говориш (Числа 22:35).

Валак посрещна Валаам и направи най-пищни приготовления за него, за да прокълне Израел. Но всеки път резултатът беше точно обратен.

Общо, Валаам изговори четири пророчества, които са едни от най-красивите и силни откровения в Писанието за Божието неотменимо посвещение да благослови Израел.

Тъй като Бог осуети опита му да прокълне Израел, Валаам предложи друга стратегия срещу тях (вижте Числа 31:16). Ако Моавските жени можеха да примамят Израилтяните в идолопоклонство и неморалност, нямаше да бъде необходимо да ги кълне. Самият Бог щеше да нанесе осъждение върху тях. Втората стратегия на Валаам успя и 24 000 израилтяни погинаха от Божието осъждение. (Числа 25:1-9)

Във всичко това Валаам прояви най-учудваща непоследователност. Не веднъж му беше изрично забранено да прокълнава Израел. Чрез свръхестествено откровение, той четири пъти изяви Божията непроменима цел да благослови Израел и да осъди техните врагове. Но той упорито постоянстваше като сътрудничеше на Валак, врага на Израел, и като заговорничеше за разрушаването на Израел. Разбира се съответно той погина в същото осъждение както и другите врагове на Израел, убити от Израилтяните заедно с Мадиямските царе.

Необходимо е да се запитаме: Кой мотив може да бъде толкова силен и непреодолим, че да накара Валаам да действа в директна опозиция на откровението, което беше получил от Бога – за свое собствено разрушение? Двама писатели от Новия завет дават ясен и специфичен отговор на този въпрос. Говорейки за фалшивите учители в църквата, Петър казва: оставиха правия път и се заблудиха, като последваха пътя на Валаама Веоров, който обикна заплата за неправдата... (II Петрово 2:15). Юда също, говорейки за фалшивите учители казва: "...заради печалба се впускат в Валаамовото заблуждение" (Юда 11).

Отговорът е ясен. Валаам беше изкушен от любовта към парите, което доведе до неговото погиване. Поради това той беше готов да търгува с чудесните си духовни дарби. Вероятно той също е бил и поласкан от вниманието, което получи от цар Валак и неговите първенци. Любовта към парите е тясно свързана с желанието за популярност и сила. Всички тези зли похоти израстват от една и съща почва: гордост.

Уроците от Валаам

Има три важни урока, които трябва да научим от историята на Валаам.

Първо. Всемогъщият Бог е направил неотменимо посвещение да установи евреите като Свой народ завинаги. Няма сила във вселената, човешка или сатанинска, която може някога да отмени

това посвещение. Евреите много пъти са били неверни на Бога и Той им е нанасял сурови осъждания, но тяхната невярност не може никога да отмени Божията вярност. Важно е да видим, че инициативата за това произлиза от Бога, не от човека. Не евреите избраха Бога, а Бог избра евреите.

Имам един млад приятел, бивш мюсюлманин – нека да го наречем Али, който стана християнин свръхестествено. След покаянието си той започнал да представя пред Бога всичките си оплаквания срещу евреите. Най-накрая Бог отговорил: Али, твоят проблем не е с евреите. Той е с Мен. Аз съм този, който ги избра. Този млад човек сега има служение да довежда мюсюлмани при Христос и да ги учи да се молят за евреите.

В Числа 24:9 пророчеството на Валаам разкрива един решаващ фактор за съдбата на човека и на народите. Говорейки на Израел, той казва:

Благословен, който те благославя! И проклет, който те проклина!

Отделни личности и народи определят своята съдба – често без да съзнават това – според отношението си към евреите. Тези, които благославят са благословени и тези, които проклинат са проклети.

Второ. Едно от най-силните и успешни оръжия на Сатана срещу нас е любовта към парите. Това е било вярно от най-ранните дни на християнството до сега. Служение, придружено от мощни свръхестествени знамения – особено изцелителни чудеса – могат почти винаги да станат средство за печелене на пари.

В II Коринтяни 2:17 Павел сравнява своето служение с това на много от неговите съвременници християни: ...защото не сме като ония мнозина, които преправят Божието слово (за печалба). Дори в дните на Павел много християни използвали служението си, за да печелят пари! Парите сами по себе си не са зло. Не е непременно грешно да бъдеш богат. По природа парите са неутрални. Те могат да бъдат използвани или за добро, или за зло. Но когато започнем да обичаме парите, тогава сме хванати в примката на Сатана. В I Тимотей 6:9-10 Павел използва най-сериозен език, за да ни предупреди за това:

"А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка, и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел. Защото сребролюбие е корен на всякакви злини, към което като се стремяха някои, те се отстраниха от вярата, и пронизаха себе си с много скърби".

В моето служение често съм поучавал за Божия план за благоуспяване на вярващите, които са посветени на Неговото царство. И все пак, гледайки назад сега, съжалявам за всеки случай, при който съм поучавал това послание без да го балансирам с предупреждението на Павел тук в I Тимотей 6. В ума си си представям вярващите, които са се поддали на сребролюбие като

хора, които са взели остра, отровна кама и са я забили в собственото си тяло. Със сигурност това е, което направи Валаам. Трето. Необходимо е да разберем разликата между духовните дарби и духовния плод (плодовете на Духа). Дарбите представляват способност, а плода представлява характер. Дарбата идва от едно кратко предаване (даване), но плодът идва чрез бавен процес на развитие.

Получаването на духовна дарба само по себе си не променя характера на човека. Ако човекът е бил горд или неблагоприятен, или измамлив преди да получи духовната дарба, този човек все още ще бъде горд или неблагоприятен или измамлив и след като я получи.

Получаването на такава дарба обаче, увеличава отговорността на човека, защото тя увеличава влиянието, което той може да има върху другите. Тя също носи със себе си изкушението да се гледа на успеха в християнския живот от гледна точка на упражняването на духовни дарби, отколкото от гледна точка на развиването на благочестив характер. Може да изглежда парадоксално, но колкото повече дарби получава един човек, толкова повече внимание трябва да обръща на развиването на плода. Когато преминем от времето във вечността, ще оставим дарбите си, но нашият характер ще бъде с нас завинаги. Валаам имаше ясна представа за благословения край, който очаква праведния и това е показано в неговата молитва:

Дано умра както умират праведните, и сетнините ми да бъдат както техните!

(Числа 23:10)

Въпреки това молитвата на Валаам не беше отговорена. Той загина в Божието осъждение върху Моавците, чиито пари го бяха изкушили да застане срещу Бога.

Съдбата на Валаам дава нагледна илюстрация на поучението на Исус в Матей 7:21-23:

Не всеки, който ми казва, Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца ми, който е на небесата. В оня ден мнозина ще ми рекат: Господи! Господи! не в твоето ли име пророкувахме, не в твоето ли име бесове изгонихме, и не в твоето ли име направихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; идете си от мене, вие, които вършите беззаконие.

Просто казано, няма заместител на покорството на Бога. Единствено това ни осигурява място в небето.

В служба на Господаря,

Дерек Принс

Разпространението на поучителните писма е безплатно®